

Paisatge olotí. - Tela de RAMON BARNADAS

Ramon Barnadas

De «L'Instant» del dia 2 de març 1935:

A la Sala Barcino d'ençà del passat dia 23 de març, que hi ha oberta l'exposició del jove artista Ramon Barnadas. Hem dit jove artista. Hem dit jove artista, i no és que volguem fer servir els mots de subterfugi, com alguna vegada es fa, per a després, amb més llibertat, retreure els defectes que hom observi. No. Hem emprat els mots, ben al contrari, per a apuntar totes unes possibilitats, tot un camí a fer, tota una obra començada. Per altra banda, tampoc no hem de jugar amb els conceptes de la crítica. Simple informació, ens limitem a posar en contacte amb els lectors un fet que dintre del moviment artístic ciutadà, tingui algun relleu, alguna ressonància.

Ramon Barnadas, pintor olotí, ha exposat vint-i-dues teles. Són vint-i-dues teles en que han pres tema les muntanyes de Mallorca. Teles claríssimes. Pintades amb un gran afany de...

Però el diàleg amb l'artista ho explicarà millor.

Veig que preferiu els paisatges d'últims termes llunyans...—li observem.

—Efectivament; perquè en els darrers termes hi trobo més qualitat pictòrica. Els colors no són tant forts i això exigeix més treball, és a dir, més esforç d'expressió; es pot matisar més que en els primers termes en què totes les notes de color detonen.

—Sou realista...

—Pinto el que veig, amb una absoluta sinceritat. Entenem-nos, però. Sinceritat ací no vol dir subjecció absoluta a la natura. La natura em dona els elements i jo construeixo. I, sobretot, pinto amb unes ganes boges de treball. És a dir, sento el goig d'aquest treball.

—Per què no useu més del clar obscur?

—Perquè no m'agrada trucar la composició. El contrast de les ombres donen només una aparença de més lluminositat. I com que jo he transportat a la tela ambients de llum difusa, he volgut restar fidel al paisatge pintat en aquest sentit.

—També veig que en els vostres paisatges no hi poseu, generalment, cap figura humana...

—Es una cosa que m'horroritza aquest procediment. Ací hi ha una tela que n'hi trobeu, però és que hi eren absolutament imprescindibles. Si no és així, no acudeixo pas mai a aquest truc de posar una figura que vol dir una nota de color sobreposada al tema.

—Encara que només exposeu paisatge, us vull fer una pregunta: us agrada el dibuix?

—Em plau que m'ho pregunteu. M'agrada i el crec imprescindible a tot pintor. No se si reeixo en els meus quadros, però almenys l'esforç hi és de donar-los una forta empremta de dibuix.

—Amb qui heu tingut escola?

—Vaig començar als deu anys amb En Pasqual, a Olot. Li anava a portar la caixa per tot arreu. Ha estat ell el meu mestre. Fins als catorze anys el meu contacte amb ell es pot dir que va ésser diari. Després vingueren algunes crisis; aquells desenganys dels primers anys d'ofici, quan tots els procediments fallen. Però és allò que diuen que quan hi ha alguna cosa dintre ha de sortir. Les crisis eren successivament vençudes i sense adonar-me'n em trobava novament de nas a les teles i de mans als pinzells. Ara tinc, sobretot, un gran afany d'estudiar, de perfeccionar-me, de superar tot el que vaig fent.

Ramon Barnadas revela en la conversa una fina sensibilitat i una pregona inquietud crítica d'ell mateix. Anem resseguint l'exposició i, de vegades, no té inconvenient en fer-me observar, ell mateix, alguns aspectes que no considera prou reeixits. I ja no hi ha cap dubte que això indica una qualitat artística també, una ànima d'artista.

PAG

El què opina
joves artistes

Recentment, els nostres amics, els artistes, no fa gaires setmanes, les teles d'aquesta exposició, altament complaguts de llurs respectives opinions que han merescut de la premsa

—Quantes exposicions heu fet?

—Aquesta és la tercera que faig ací. Abans n'havia fet una altra a les Galeries Laietanes.

—¿I les tres darreres han estat en anys consecutius?

—Sí.

—Viviu ací, a Barcelona?

—No. Visc a Olot. Però de tant en tant surto per a canviar de paisatge. Per altra banda, En Pasqual em fa tant de respecte; el va pintar tant bé aquell paisatge d'Olot, que jo gairebé no goso acarar-m'hi. Ja veieu que una bona part de les teles són paisatges mallorquins.

Aquesta qualitat de sinceritat i simpatia que té la conversa d'En Barnadas, es trasllueix positivament en la seva pintura.

De «L'Esquella de la Torratxa», del dia 1 de de març 1935:

Ramon Barnadas és un romàntic de la pintura. A la Sala Barcino exposa vint-i-dues teles. Parlar de Ramon Barnadas, és parlar de la nova promoció de pintors l'art dels quals té fesomia pròpia, sense amaneraments de cap mena, ni tentatives de modernisme, que a la llarga esdevenen carrincloneries inaguantables.

Les teles de Ramon Barnadas són la realització d'un poeta que expressa amb el pinzell el que altres expressarien amb la ploma. Els darrers termes particularment plens de llum i a l'ensem de melangia acusen el tarannà somniador del pintor de la nostra terra.

I Barnadas, ja consagrat pel públic, s'imposa amb els seus treballs, tot justament perquè fuig de tota influència d'escola imposada perquè el seu art no s'estandarditza, i perquè àdhuc la visió pròpia del color i la realització de la tècnica palesa l'estil propi del pintor la sinceritat del qual és la millor signatura que pot exigir-se.

Aquest conjunt de facultats de Ramon Barnadas fa que la seva exposició sigui un èxit.